

BG

BG

BG

КОМИСИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

Брюксел, 20.4.2009
COM(2009) 166 окончателен

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА

**съгласно член 18 на Рамково решение на Съвета от 15 март 2001 година относно
правното положение в наказателното производство на жертвите от престъпления
(2001/220/ПВР)**

[SEC(2009) 476]

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА

съгласно член 18 на Рамково решение на Съвета от 15 март 2001 година относно правното положение в наказателното производство на жертвите от престъпления (2001/220/ПВР)

1. ВЪВЕДЕНИЕ

1.1. История на досието

Член 18 от Рамково решение на Съвета от 15 март 2001 г. относно правното положение в наказателното производство на жертвите от престъпления¹ („Рамковото решение“) изисква от Комисията да състави доклад за мерките за прилагането му, взети от държавите-членки. На 16 февруари 2004 г. Комисията публикува първи доклад², който разглежда транспонирането към 25 март 2003 г., когато само AT, BE, FI, DE, IT, IE, LU, PT, ES и SE бяха изпратили относително пълни сведения за транспонирането на решението в тяхното национално право.

Настоящият окончателен доклад разглежда прилагането на всички членове на рамковото решение към 15 февруари 2008 г. във всички 27 държави-членки.

Въпреки че член 18 определя задължението за държавите-членки да представят прилагашото законодателство пред Комисията до 22 март 2006 г., през ноември 2007 г. само 13 държави-членки (AT, DK, DE, ES, LU, NL, PT, SE, UK, CZ, HU, LT, PL) бяха изпратили относително пълни сведения. Комисията изпрати до държавите-членки напомнителни писма; крайният срок бе определен за 15 февруари 2008 г. Настоящият доклад се основава на ситуацията по транспонирането към 15 февруари 2008 г., почти две години след крайния срок 22 март 2006 г. Той следва да се чете във връзка с първия доклад, който съдържа информация за метода и критериите за оценка, и с приложението, което изброява във вид на таблица разпоредбите за прилагане на решението, които държавите-членки са представили за всеки член.

1.2. Общи бележки

2 държави-членки (MT и EL) не са представили свое законодателство и затова Комисията не може да оцени дали те са приложили рамковото решение.

LV изпрати набор от национални разпоредби на латвийски език на 12 декември 2007 г. и някои допълнителни разпоредби на 6 март 2008 г. (след крайния срок), без описание на националните мерки по прилагането и обяснителни бележки. Затова Комисията не може да оцени дали LV е изпълнила задължението си съгласно член 18. Други държави-членки представиха национални разпоредби, които твърдят, че прилагат изцяло или частично рамковото решение. LU информира Комисията, че законопроекът, споменат в първия доклад, все още предстои да се превърне в закон.

---

¹ ОВ L 82, 22.3.2001 г., стр. 1.

² COM (2004) 54 окончателен/2

Той няма да се взема предвид при оценката на прилагането на рамковото решение от LU. UK твърди, че обхваща Англия, Уелс, Шотландия и Северна Ирландия, но UK изпрати допълнително сведение за транспонирането в Шотландия (шотландската система се споменава отделно, когато се различава от общите разпоредби за останалата част на UK).

Нито една държава-членка не е транспонирала рамковото решение в единствен акт на националното право. Държавите-членки разчитат на съществуващи разпоредби и много от тях посочват във връзка с транспонирането своя Наказателно-процесуален кодекс. Малък брой от тях приеха ново законодателство, което обхваща един или повече члена. Много от държавите-членки представиха необвързващи кодекси, инструкции и харти, вместо законодателство.

Няколко държави-членки са обхванали разпоредбите на части чрез припокриването с различни съществуващи или новоприети национални разпоредби.

2. АНАЛИЗ ЧЛЕН ПО ЧЛЕН

За мерки, представени от държавите-членки, вж. приложената таблица.

Член 1: Определения

Този член посочва определения на „жертва“, „организация за подпомагане на жертви“, „наказателно производство“, „производство“ и „медиация по наказателни дела“. Нито една държава-членка не е приела ново законодателство за прилагане на този член, макар че няколко от тях посочват съществуващи национални определения на „жертва“, които в по-голяма или по-малка степен отговарят на определението в рамковото решение. Останалите термини не са били обект на внимание.

Широко определение на „жертва“ дават UK, BG, RO, LT и SE. Определението на SK включва юридически лица. ES, NL, DK, LU, EE, FI, BE и PT не са представили транспониращо законодателство. FR твърди, че определенията така или иначе съответстват на всеобщо разпространените понятия. IE твърди, че се съобразява с рамковото решение чрез правото си и чрез своите законови и подзаконови и административни разпоредби.

Член 2: Спазване и признаване

Член 2, параграф 1 изисква жертвите да разполагат с „действителни и подходящи възможности за действие“ в системата за наказателно правораздаване. Според доклада от 2004 г. AT, BE, FR, FI, DE, IT, LU, PT и SE са се съобразили с рамковото решение. BG, EE, CZ, HU, IE, PL, LT, RO, UK и ES посочват изрично „действителни и подходящи възможности за действие“. DK и SI посочват, че тази разпоредба е много обща и специфичните права се застъпват в други членове. Член 2, параграф 2 се отнася за „особено уязвимите жертви“ (без определение), към които следва да се проявява „специално отношение, подходящо с оглед на обстоятелствата, свързани с тях“.

FR, IE, BE, PT, PL, UK, SE, SI и IT защитават определени лица, считани за уязвими поради тяхната физическа или умствена крехкост (непълнолетни и лица с физически увреждания). ES, NL, CY, FI и RO насочват вниманието си към ситуации, които могат да доведат до уязвимост (насилие в семейството, сексуални престъпления, тероризъм,

трафик на хора). Други са избрали по-широка защита, обхващаща всички видове лица и ситуации. В SK и DE, когато свидетелят не може да даде показания поради възраст, болест или недъг, се използва видеоконферентна връзка, LT, HU и CZ осигуряват режим на защита (анонимност или други мерки) при определени обстоятелства (сериозна заплаха за живота на жертвата или свидетеля, тежки престъпления, важност на показанията). В HU критерий е възрастта на жертвата. BG и PL предоставят специфична защита на определени категории уязвими лица и в случаите, когато става дума за определени тежки престъпления (трафик на хора или домашно насилие). EE не представи специални разпоредби за защита на уязвими лица.

Член 3: Съдебни заседания и събиране на доказателства

Член 3 определя правата на жертвите да бъдат изслушвани по време на производството и да сочат доказателства. Повечето държави-членки (AT, BE, FI, FR, DE, IT, LU, NL, PT, ES, SE, HU, CZ, BG, PL, SK, SK, RO и EE) дават на жертвите редица права като страна по наказателно производство. Жертвите не са страна по наказателно производство в държавите на общото право (common law), но правото на изслушване се защита в UK и IE.

Жертвите могат да дават показания в производството в повечето държави-членки. 3 държави-членки не са представили специфични разпоредби (DK, NL, UK).

10 държави-членки (AT, FI, IT, LU, ES, SE, HU, PL, CZ, BE) са транспонирали правилно втория параграф на член 3, който гласи че „властите разпитват жертвите единствено доколкото това се налага за целите на наказателното производство“. IT ограничава разпита до фактите, които са от значение за обвинението. HU предвижда свидетелят да може да даде писмени свидетелски показания. В CZ жертвата не може да бъде принудена да присъства на следващи производства, ако няма нужда от това. В PL Насоките на Върховния съд и на Главния прокурор определят правото на жертвата да не бъде разпитвана повторно. UK посочва курсове за обучение на практикуващи юристи за това как да разпитват жертвите.

Член 4: Право да се получава информация

Член 4 обхваща правата на жертвите да получават различни видове информация.

Член 4, параграф 1 изброява 10 вида информация, която трябва да се предава на жертвите. AT, CY, FI, DE, IE, NL, UK (Шотландия) и SE транспонират това задължение като изнасят по-голямата част от информацията на уебсайтове и/или съставят информационни брошури. От представеното законодателство обаче не е ясно дали жертвата разполага с ефективен достъп до тази информация от момента на първоначалния контакт с органите по наказателно преследване.

В IT и UK властите нямат задължение да предоставят на жертвите цялата информация. Мерките на PT не задължават националните органи да предават информация на жертвите.

BE, EE, FR, ES, CZ, HU и SK имат приемлива система, като там съществува задължение за служителите на полицията, прокуратурата и съда да информират жертвите за повечето от правата им. FI ограничава задължението на органите за досъдебно разследване да информират жертвите до информиране за правото на обезщетение.

В RO, BG, FI, LT и PL подходът е комбиниран. Властите са длъжни да информират жертвите за техните права, тези държави също така поддържат уебсайтове. В BG, CY и RO съществува телефонен номер, който дава информация на жертвите.

Законодателството на SI и CY е непълно и недостатъчно. SI посочва Насоките на Министерството на вътрешните работи, които изглежда не са задължителни (текстът не бе предоставен). Прилагането на LU е слабо поради факта, че законопроектът не е влязъл в сила като закон.

Следва да се отбележат две други слабости. Първата се отнася до езиците. Информацията следва да се представя „доколкото е възможно на общоразбираемите езици“. В някои държави-членки (DE, UK (Шотландия), NL, SE, BG и FI) информацията е достъпна на няколко езика (включително английски). Повечето държави-членки не казват нищо по този въпрос. Само законодателството на BG и RO изрично изисква информацията да се дава на жертвата на език който тя разбира. CZ и HU имат разпоредби, осигуряващи правото на лице, което не разбира езика на държавата, да комуникира с властите на език, който то разбира.

Втората слабост се отнася до специалните условия, от които се ползват жертвите, които нямат местожителство в държавата. Тази разпоредба беше пренебрегната от държавите-членки с изключение на UK (Шотландия) и BG, която има телефонна връзка, чрез която е възможно да се свърже пряко с преводачи. В IE специален отдел в организацията за подкрепа на жертвите оказва помощ на жертви, чието местожителство е в друга държава.

Член 4, параграф 2 относно информацията за крайния резултат на делото е правилно транспониран, само DK, EE, UK, LU, SI и FR не са подали информация по въпроса. IT съобщава решенията само на жертви, които имат статут на „граждански ищец“ в производството. FI е интегрирала задължение в) в своята национална система, но не е представила правна база. Наказателно-процесуалният кодекс на PT не осигурява активно информиране на жертвите от държавния орган в случаите, когато те „заявили желание за това“. Хартата за жертвите на IE няма задължителен статут. EE не е подала прилагащо законодателство.

Член 4, параграф 3 относно нотифициране на жертвата за освобождаване на осъдения е правилно транспониран единствено от FI, CZ, PL, SK и SE. Хартата за жертвите на IE постановява, че жертвата се информира за освобождаването на осъдения; ако това не бъде направено, жертвата може само писмено да се свърже с служителя за връзка/местния ръководител на Garda Victim. BG, LU, EE, HU, LT, RO и SI не са подали сведения за транспониране. [Разпоредбите на UK имат две слабости. Законът за наказателно правосъдие и съдебна служба от 2000 г. (Criminal Justice and Court Service Act 2000) изисква жертвата да бъде информирана за плановете за освобождаване на осъдения и за условията, при които той ще бъде освободен, но това важи само за случаите, когато присъдата е за повече от 12 месеца за престъпление от сексуален характер или тежко престъпление. Правната система на Шотландия предвижда жертвата да бъде информирана за освобождаването на извършили над нея насилие, но този инструмент не е задължителен. „Обичайната практика“ на полицията е да дава информация за условно освобождаване.] ES посочва разпоредба, която се отнася за задължението за информиране на жертвата за процедурна стъпка, която може да окаже влияние върху нейната безопасност. FR твърди, че работи по въпроса. PT твърди, че ще

вземе предвид тази разпоредба в предстоящ проектозакон, изменящ Наказателно-процесуалния кодекс.

Член 4, параграф 4 определя правото на жертвата да не получава информация за освобождаването на осъдения. Само FI, SE и SK са транспонирали изцяло тази разпоредба. HU, CY, LT и IT посочват, че нямат разпоредби относно този въпрос. AT, DK, UK, DE, FR, EL, NL, LU, LT, EE, RO, SI и ES не са представили разпоредбите си. В IE, където предоставянето на информация, за която се прилага член 4, параграф 3, е незадължително, отново проблем се явява статутът на Хартата за жертвите. Разпоредбите на PT не гарантират правото на жертвата да не получава информация. BE транспонира тази разпоредба частично, тъй като осигурява нотифициране на информацията за освобождаване на осъдения само при условно освобождаване.

Член 5: Гаранции за съобщаване

Член 5 съдържа задължението за „намаляване във възможно най-голяма степен на затрудненията в съобщаването“, що се отнася до разбиране или участие в отделни етапи на наказателното производство, в степен, сравнима с мерки от подобно естество, които държавите-членки предприемат спрямо обвиняеми и подсъдимите. Затруднения в съобщаването могат да се интерпретират по-широко като включващи разбирането на самата процедура, но всички държави-членки са се ограничили до езиковите бариери. Само FI разполага с ефективен режим на устен превод, който включва и досъдебното разследване. Във FR, IT, SI и BE помощ от страна на устен или писмен преводач се предоставя, ако жертвата стане страна по делото или е свидетел. SK, BG, CZ, IE, DK, FI, HU, SI, ES, PL и RO предлагат пълно езиково съдействие.

Предадените разпоредби сочат ниско ниво на прилагане в 5 държави-членки (LT, LU, SE, UK, NL) по отношение на по-голямата защита, която се дава на подсъдимите. Не е ясно дали в EE службите за подпомагане на жертви предлагат преводачески услуги или помощта се ограничава до оказване на помощ на жертвите при цялостното разбиране на процеса.

PL и CY не са подали разпоредби за прилагане.

Член 6: Специална помощ за жертвите

Този член налага задължение, включващо два аспекта.

Първо, от държавите-членки се изисква да осигурят достъп, ако е необходимо безплатно, до консултации, различни от правен съвет и правна помощ. Само 10 държави-членки (BG, EE, BE, ES, IE, SE, FR, RO, UK и DK) са се съобразили с това задължение. Определението на *консултации* се различава в отделните държави и включва от психологическа подкрепа до медицинско лечение или информация.

Като цяло прилагането от държавите-членки е непълно. SI подаде член 65 от своя Наказателно-процесуален акт, който не съответства на задължението, посочено в член 6. IT изпрати само законодателство относно специфична помощ за непълнолетни, които са жертви на тежки престъпления, и за жертви на трафик на хора. 9 държави-членки (LU, HU, CZ, FI, PL, SK, LT, CY и NL) не осигуряват свободен достъп до помощ, различна от правен съвет и правна помощ.

Второ, от държавите-членки се изисква да осигурят на жертвите достъп до правна помощ, когато жертвите имат качеството на страна в наказателното производство. Тази разпоредба е транспонирана правилно от повечето държави-членки с изключение на SI. Съществуват разлики по въпроса кой може да се възползва от помощта. NL информира Комисията за своята система на ограничена правна помощ (половин час консултация) независимо от дохода.

Член 7: Разноски на жертвите в наказателно производство

Член 7 се отнася до разноските на жертвите, които са страни или свидетели по наказателното производство. AT, DE, EE, DK, PL, IT, PT, FI, LT, ES и SE са направили разлика между жертвата като страна и жертвата като свидетел. Повечето държави-членки (освен BE, IE, NL и UK) възстановяват разноските за адвокат, ако жертвата е страна в производството. Съгласно правото на IT, HU, ES, CZ, RO и SK разходите за адвокат на жертвата могат единствено да се изискат от осъдения, освен в случаите когато жертвите имат право на юридическа помощ. Това може да създаде проблеми, когато осъдения е неплатежоспособен. В BG правните разходи могат да бъдат платени. В LT разходите на свидетелите и жертвите се възстановяват. В PL правните разходи на жертвите се поемат от осъдения и при някои непосочени обстоятелства от държавата. В FI ако правните разходи на жертвата не се поемат от публични фондове, от осъдения може да се изиска да ги плати.

Сведенията на CY са непълни, а EE споменава само възстановяване на разходите на жертвата, направени във връзка с даване на свидетелски показания.

Член 8: Право на защита

Член 8 предоставя различни права на защита.

Член 8, параграф 1 обхваща задължението за осигуряване на безопасност на жертвите и техните семейства и на защита на личната им неприкосновеност; той е транспониран от AT, BE, FI, DE, PT, NL, ES, SE, CY, CZ, RO, SK, SI, BG и HU. FR, LT и PL са взели мерки за защита на жертвите, но не и на семействата им; те не са подали разпоредби, транспониращи други аспекти на член 8, параграф 1. IE транспонира член 8, параграф 1 в Хартата за жертвите (незадължителен характер). Относно защитата на личната неприкосновеност всички държави-членки с изключение на SI споменават възможността за разглеждане на делото при закрити врати. Защита на личната неприкосновеност на семейството на жертвата се споменава изрично само от FI, въпреки че въпросният текст не е изпратен.

Член 8, параграф 2 се отнася за личната неприкосновеност като част от съдопроизводството. AT, BE, BG, FR, SK, HU, DE и PT предоставиха информация за защитата на фотографското изображение.

DK подаде непълна информация за член 8, параграфи 1 и 2, като посочва само режима за защита на свидетелите.

Член 8, параграф 3 цели да намали контактите между жертвите и подсъдимите, като въвежда в съдебните сгради отделни помещения за чакане. Само DE, IT и ES са изпратили разпоредби за транспониране на член 8, параграф 3. DE е транспонирала този член правилно; ES е осигурила отделни помещения само за жертвите като

свидетели. FI, IE, LU, CZ, UK и SE твърдят, че се съобразяват с това на практика (но не по закон). PL заяви, че председателите на съдилища съзнават тази нужда, а DK заяви, че Министерството на правосъдието е изпратило съобщения относно този въпрос. SK твърди, че съдията може да вземе необходимите мерки, за да осигури липсата на контакт между обвиняемия и жертвата в съда, но това е ограничено до някои случаи и не осигурява отделни помещения.

Член 8, параграф 4 изисква от държавите-членки да защитят жертвите като им позволят да дадат показания по начин, който зачита тяхната уязвимост. Повечето държави-членки са транспонирали този член до известна степен. FR, SI, EE, LT и EL не са изпратили законодателство. FI споменава законопроект, осигуряващ защитни мерки за непълнолетни. UK прилага мерки в наказателните съдилища (Crown Courts), но тяхното прилагане в районните съдилища (Magistrates' Courts) се ограничава до използването на аудиовизуални връзки. CZ осигурява ограничена защита на лица под 15 години. DK осигурява общ режим на защита (необявяване на личните данни на лицето), когато лицето може да се намира в опасност. Това не постига целта на тази разпоредба, например по отношение на малките деца. Прилагането на член 8 от страна на EE е незадоволително, понеже не се посочва защитата на семействата и уязвимите лица. По подобен начин прилагането в LU е слабо; законопроектът не е приет като закон.

Член 9: Право на обезщетение в хода на наказателното производство

Член 9, параграф 1 задължава държавите-членки да осигурят взимане на решението за обезщетение, дължимо от извършителя, в разумен срок. Повечето държави-членки считат, че този член може да се транспонира чрез гражданско производство, свързано с наказателното производство.

В държавите на общото право не съществува подаване на граждански иск в рамките на наказателно производство. IE има схема за обезщетение за определени категории жертви. DK, EL и UK не са съобщили за транспониращи разпоредби. CY, DE, FR, LT, BE, ES и SE осигуряват обезщетение само за определени категории жертви. Такива мерки не транспонират член 9, параграф 1.

Член 9, параграф 2 изисква от държавите-членки да насърчават извършителя на престъплението да предостави обезщетение. AT, FR, DE, FI, IE, IT, ES и NL са взели необходимите мерки за прилагането на този параграф. Освобождаването под гаранция или условно зависи от поведението на извършителя спрямо жертвата. В RO прокурорът или съдията може да вземе преходни мерки, като изземане или конфискация на активите на извършителя, за да осигури плащането на обезщетение, но няма разпоредби за плащане, ако извършителят е неплатежоспособен. В LT, FI, HU, SI и CZ възстановяването на щетите, причинени от престъплението, може да бъде смекчаващо вината обстоятелство по отношение на присъдата. DK, EE, EL и UK не са съобщили за транспониращи разпоредби.

Член 9, параграф 3 изисква от държавите-членки да осигурят незабавно връщане на собствеността на жертвите. Повечето от държавите-членки са въвели това задължение. DK, FR, DE, EL и ES не са съобщили за транспониращи разпоредби. IE и UK твърдят, че са изпълнили това задължение, въпреки че не са изпратили законодателство.

Член 10: Медиация в рамките на наказателното производство

Член 10 задължава държавите-членки да насърчава медиацията в подходящи случаи. Повечето от държавите-членки разполагат с режим, който дава достъп до медиация. LU ограничава избора на достъп до медиация в рамките на наказателното производство до прокурора; страните нямат право на инициатива. В SI държавният прокурор решава да прехвърли делото за медиация, но тя може да се осъществи само със съгласието на извършителя и жертвата; при получаване на съобщение, че е постигнато съгласие, държавният прокурор прекратява обвинението. В PL и FI медиацията може да намали строгостта на присъдата. В LT, когато страните се съгласят на медиация, наказателното производство се прекратява, а в BG споразумение за медиация е задължително за страните. В SE медиацията е на разположение, когато извършителят е на възраст под 21 години.

In CY и DK медиацията не е регламентирана. DK проучва възможността за въвеждане на медиация на постоянна основа след пилотен проект, започнал през 1994 г. и продължен през 2003 г. и 2007 г.

Член 11: Жертви, които пребивават в друга държава-членка

Член 11, параграф 1 изисква от държавите-членки да обмислят даването на възможност на жертвите с местожителство в друга държава да дадат показания непосредствено след престъплението или да разрешат използването на видеоконферентна връзка, както е посочено в членове 10 и 11 от Конвенцията за правна взаимопомощ от 2000 г. Конвенцията не е в сила в EL, IT, IE и LU. AT, BE, DK, DE, EL, LU, NL и SI не са представили законодателство. Тяхното законодателство изглежда позволява да се дават показания непосредствено след извършване на престъплението. ES не е транспонираше този член. NL, LU, SE и UK описват своята система, но не посочват правните източници.

Член 11, параграф 2 дава възможност на жертвите с местожителство в друга държава да подадат жалба в държавата по местожителство. FR, IT, CY, PT, ES и SE не са транспонирани този параграф. AT, BE, DK, DE, LU, NL, LT, RO, EE, SI и SE не са предали разпоредби. BE, IE, DK, HU, NL и SK приемат жалби и ги предават, ако е необходимо, на държавата, където е извършено престъплението. Само LU и FI са транспонирани този параграф.

Член 12: Сътрудничество между държавите-членки

Член 12 се отнася до сътрудничеството между държавите-членки. PT, HU и BG цитират национални разпоредби за прилагане. UK и CZ посочват ролята, която играят техните организации за подкрепа на жертвата в рамките на Европейския форум в служба на жертвата (сега преименуван на Подкрепа за жертвата в Европа (Victim Support Europe)). SE споменава ролята си в организирането на международни конференции. IT и ES твърдят, че са транспонирани член 12 чрез прилагането на Директивата за обезщетение от 2004 г. и Конвенцията за правна взаимопомощ от 2000 г. FR, CY, SI, SK, DK и EE не споменават тази разпоредба. CY, FI и LT твърдят, че не е необходимо законодателство за прилагането на този член.

Член 13: Специализирани органи и организации за подпомагане на жертви

Член 13 изисква от държавите-членки да насърчават ролята на организациите за подпомагане на жертвите чрез първоначален прием, придружаване и подпомагане.

Повечето държави-членки твърдят, че разполагат с държавно финансирана служба за подпомагане на жертвите, която осигурява информация, упътване и подкрепа. Само AT, BE, BG, FR, PT EE и SE подадоха своите разпоредби относно функционирането на тези организации и в частност относно подкрепата след наказателното производство. CY, SI и SK не споменават този член. IT предоставя помощ само за определени категории жертви (непълнолетни жертви на насилие, престъпления, свързани с изнудване и т.н.). RO предоставя безплатно психологическа подкрепа за жертви на определени категории престъпления. ES и FR посочват съществуващо национално законодателство без да определят конкретни членове и затова не е възможно да се провери транспонирането. LT има „програми за национална подкрепа на жертвата“ (без допълнителна информация). UK (Шотландия), PL и CZ отбелязват, че държавата субсидира организацията за подкрепа на жертвите и описват техните функции, но не представят правно основание.

Член 14: Обучение на персонала, който участва в производството, или по друг начин влиза в контакт с жертвите

Член 14 изисква служителите, които влизат в контакт с жертвите (най-вече полицейските служители и практикуващите юристи), да бъдат подходящо обучени. PT, RO и SE са единствените държави, които са транспонирали и двата параграфа от този член. Не е ясно дали „персонал за подкрепа на жертвите на насилие“, споменат от BG, обхваща полицейските служители и практикуващите юристи. Повечето от останалите държави с изключение на DK и IT само посочват органите, които имат задача да предоставят обучение за съответните служители. Не винаги е ясно дали тези органи се финансират от държавата, както член 14 разпорежда. Разпоредбата на AT не транспонира член 14, тъй като не включва обучение на персонала.

Член 15: Практически изисквания във връзка с положението на жертвите в производството

Член 15, параграф 1 определя предотвратяване на вторичното утежняване положението на жертвите. Само AT и IT и ES са транспонирали този член. Останалите държави-членки с изключение на DK и IT твърдят, че са въвели необходимите мерки, въпреки че описанието, дадено от тези държави-членки е неясно и незадоволително. В BE полицейските служители имат право на субсидии за осигуряване на помещения за жертвите, но то се отнася само за жертвите на физическо или сексуално насилие.

Член 15, параграф 2 изисква от държавите-членки да пригледат помещения за предотвратяване на вторичното утежняване положението на жертвите. Повечето от държавите-членки не споменават изобщо член 15, параграф 2. SE твърди, че повечето от полицейските служби сега разполагат с отделна стая за деца; за други категории жертви се работи по въпроса и в бъдеще ще съществуват подходящи условия.

Член 16: Териториален обхват

UK не е подала информация, според която да личи, че тази разпоредба е транспонирана за Гибралтар.

3. ЗАКЛЮЧЕНИЯ

Прилагането на рамковото решение не е задоволително. Националното законодателство, изпратено на Комисията, съдържа многобройни пропуски. Освен това то до голяма степен отразява съществуващата практика преди приемането на рамковото решение. Целта за хармонизиране на законодателството в тази област не е постигната поради големите различия в националното законодателство. Много разпоредби са приложени чрез незадължителни насоки, харти и препоръки. Комисията не може да оцени дали те се следват в практиката.

Комисията приканва държавите-членки да разгледат настоящия доклад и да се възползват от възможността да предоставят всякаква допълнителна информация в това отношение на Комисията и на секретариата на Съвета, за да изпълнят своите задължения съгласно член 18 от рамковото решение. Освен това Комисията насърчава онези държави-членки, които са посочили, че са в процес на изработване на съответното законодателство, да приемат тези национални мерки, и да ги съобщят възможно най-бързо.